

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία

Τὸ Θαυμάσιο Ἄρωμα*

Ἡ Εὐωδία τῶν Τιμίων Δώρων

Οπ. **Γαβριήλ** (1844-1915, † 24 Θ΄) ἦταν κυριαρχημένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ζεϊδωρὴ δύναμή της. Ἔτσι προσπαθοῦσε νὰ ὑποτάξει ὅλη τὴν ὑπαρξή του στὸν Θεό, νὰ φτάσει στὴν ἀπόλυτη αὐταπάρνηση.

«Γιὰ πολὺ καιρὸ προσπαθοῦσα νὰ σπάσω τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν τὰ κατάφερα. Ἀργότερα τελικὰ τὸ κατόρθωσα», μᾶς ἔλεγε ἀργότερα. Δυστυχῶς, ἔμεινε ἀδιευκρίνιστο τὶ ἀκριβῶς «ἔσπασε» μέσα στὴν καρδιά του καὶ μετὰ ὅλη ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς του πληρώθηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ ἐμπόδια ἐξαφανίστηκαν.

Ὁ δρόμος τῆς πνευματικῆς τελείωσης μέσα ἀπὸ τὶς ζεϊδωρες ἀκτῖνες τῆς δημιουργικῆς αὐτῆς ἀγάπης ἔγινε ὁμαλός, εἰρηνικός, ἀπόλυτα σαφής. Γενικὰ ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ π. Γαβριήλ ἔγινε ἀπλῆ, λόγῳ τῆς πνευματικῆς του γνώσης καὶ ἐνόρασης. Δὲν ὑπῆρχαν ἐμπόδια, ἀμφιβολίες, δισταγμοί, σύγχυση. Ἡ πίστη του στὸν Θεὸ δυνάμωσε, ἔγινε ἀσάλευτη. Ἡ ἐλπίδα θέριεψε μέσα του καὶ τοῦ ἔδωσε μία γεύση τῆς μέλλουσας μακαριότητος, ιδιαίτερα τῆς εὐλογημένης ἀθανασίας ἐν Χριστῷ, μὲ τὸν Χριστό. Ἡ ἀνεκλάλητη κι ἀπερίγραπτη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ διέγειρε τὴν καρδιά καὶ τοὺς λογισμοὺς τοῦ π. Γαβριήλ, τὸν μετέφερε ἀπὸ τὸν ὄρατὸ κόσμον στὸν οὐράνιο.

Σ' αὐτὸ τὸν βοηθοῦσαν κι οἱ διάφορες θαυματουργικὲς ἐκδηλώσεις τῆς καλοσύνης τοῦ Θεοῦ. Συχνά, γιὰ παράδειγμα, **ιδιαιτέρα μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία**, ὁ π. Γαβριήλ αἰσθανόταν ἕνα

Θαυμάσιο ἄρωμα. Τότε δὲν μποροῦσε νὰ κρύψει τὴν χαρὰ του, φώναζε τὸν διακονητὴ του καὶ ρωτοῦσε:

- Σοῦ μυρίζει κάποιο ἄρωμα;
- Μὴν τὸ πιστεύεις π. Γαβριήλ. Δὲν εἶσαι καλά... Ὁχι, δὲν μοῦ μυρίζει τίποτα, δὲν ὑπάρχει κανένα ἄρωμα ἐδῶ...
- Ὁ λόγος ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ μυριστεῖς, εἶναι γιατί **διαβάξεις φτηνά ρομάντζα καὶ σὲ περιβάλλουν δαιμονικὰ πνεύματα.** Σὲ περιμένει καταστροφή. Βλασφημεῖς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ **μὲ τὰ φτηνά σου ρομάντζα.** Σὲ παρακαλῶ, μὴ τὰ διαβάξεις ἄλλο πιά!...

* * *

Τὸ Κελλὶ τοῦ π. Γαβριήλ βρισκόταν στὸν κεντρικὸ διάδρομο ποὺ ὀδηγεῖ στὸ Καθολικὸ τοῦ Μοναστηριοῦ. **Κι** οἱ ἀδελφοὶ στὶς 4 τὸ πρωῖ ποὺ πήγαιναν γιὰ τὸν Ὁρθρο, σταματοῦσαν λίγο νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸν πονεμένο μὰ πάντα χαρούμενο Γέροντα γιὰ νὰ τοῦ δώσουν κουράγιο. Ὁ καλὸς π. Βησσαρίων ποὺ ἠγουμένευε τὸν ἐπισκεπτόταν σχεδὸν κάθε μέρα. **Κι** ἄλλοι πατέρες πήγαιναν συχνά.

Ἔνας ἀπ' αὐτούς, ὁ π. Ἐπιφάνιος, ἔνιωσε **τὸ ἄρωμα** ποὺ ἀνάδιδε τὸ Κελλὶ του, γύρισε ἀμέσως στὸν διακονητὴ τοῦ π. Γαβριήλ καὶ τοῦ εἶπε:

- Ἰωσήφ, τί κολώνια ἔβαλες στὸν Γέροντα; Θεέ μου, πρέπει νὰ ἴναι πανάκριβο ἄρωμα! **Μυρίζει** θεσπέσια!...

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ π. Ἐπιφάνιος, ὁ π. Γαβριήλ γύρισε στὸν διακονητὴ του καὶ τοῦ εἶπε:

- Λοιπόν, τί ἔχεις νὰ πεῖς τώρα;...

Ὁ Ἰωσήφ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ἔκανε μία μετάνοια στὸ κρεβάτι τοῦ Γέροντα καὶ τοῦ εἶπε:

- Συγχώρεσέ με· καὶ κάνε προσευχὴ γιὰ μένα.

Σύντομα μπῆκε μέσα ἕνας ἄλλος Ἱερομόναχος, ὁ π. Ἀβενήρ ποὺ τοῦ ἄρεσαν οἱ κολώνιες καὶ τὶς χρησιμοποιοῦσε. Ἔνιωσε κι αὐτὸς **τὸ περίεργο ἄρωμα** στὸ Κελλὶ τοῦ π. Γαβριήλ καὶ ρώτησε τὸν διακονητὴ του:

- Ποῦ καὶ πόσο ἀγόρασες αὐτὸ τὸ ἐκλεκτὸ ἄρωμα;

«**Κι** ἐγώ», θυμόταν ὁ π. Γαβριήλ, «ἤμουν ξαπλωμένος καὶ πληγωμένος, σὰν τὸν ἐμπεσόντα στοὺς ληστές. **Εἶχα** κοινωνήσει ὁμῶς **τὸ ζωοποιὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ· ἐπομένως εἶχα** μέσα μου τὸ Πνεῦμα τὸ

Ἅγιο. Ἦταν φυσικὸ νὰ νιώσουμε τὸ ἄρωμά Του. Ὁ Χριστός, σὰν τὸν καλὸ Σαμαρείτη τῆς παραβολῆς, ρίχνει στὶς πληγὲς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστὲς τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί τῆς Χάρης Του».

* * *

Κάποτε ἔνιωσε τὸ ἴδιο αὐτὸ ἄρωμα κι ὁ γιατρὸς Μ.Ι.Φ., ποὺ παλαιότερα τὸν φρόντιζε. Ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ποτὲ δὲν τὸν εἶχαν ἀπασχολήσει τὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας. **Γιὰ** ὅλα τὰ θαύματα ποὺ γίνονται στὴν ζωὴ εἶχε καὶ κάποια «φυσικὴ» ἐξήγηση.

Νόμισε κι αὐτὸς πὼς ὁ π. Γαβριὴλ εἶχε χρησιμοποιήσει κάποια ἀκριβὴ κολώνια. Ὁ π. Γαβριὴλ τοῦ εἶπε ἀπλᾶ πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν ἄρωμα, ἀλλὰ **ἡ εὐωδία τῶν Τιμίων Δώρων**, τὰ ὁποῖα εἶχε κοινωθήσει μόλις πρὶν ἔρθει ὁ γιατρός.

- **Ἄ**, αὐτὸ εἶναι λοιπόν. **Σίγουρα** θὰ πρέπει νὰ ἦταν ἐξαιρετικὸ κρασί. **Αὐτὸ** εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον. **Ἀπὸ** ποῦ ἀγοράστηκε; **Θά** 'θελα κι ἐγὼ ν' ἀγοράσω λίγο... **Πολὺ** καλὸ κρασί... **Μὰ** γιατί κοινωνεῖς τόσο συχνά; **Φοβᾶσαι** πὼς θὰ πεθάνεις;...

- **Ὁχι**, δὲ φοβᾶμαι τὸν θάνατο· ἢ μᾶλλον δὲν τὸν φοβᾶμαι πιά... **Γι'** αὐτὸ καὶ κοινωνῶ...

(*) Περιοδ. «Οἰκοδομὴ καὶ Παραμυθία», ἀριθμ. τεύχους 10/Ἰούνιος 2017, σελ. 6. Πέτρου Μπότση, Γέροντας Γαβριὴλ ὁ Ἀναχωρητής, σελ. 123-125, Ἀθήνα 1998. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.